

den Erkjendelse, at Værnepligtslovens § 12 maa opfattes saaledes, at den Undtagelse, der er givet i Henhold til denne Paragraf, ophører, naar Krig indtræder. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at saasnart man fremfører de Ulemper, Forhold af denne Natur medføre for Folk, er det et Spørgsmaal, om ikke disse i 3 af 4 Tilfælde maae henregnes til de smaa Ulemper. Der er langt større Ulemper, der affødtkommes, ved at der indtræder Krig, og som Folk i Almindelighed ikke have kunnet gjøre Regning paa, der er Familiens Udtagelse, medens den her omhandlede Bestemmelse i Almindelighed kun raamer yngre Mænd; desuden naar Krigen indtræder, maae vi forandre de Løfter, Freden har givet. Den hele Klasse af Frilodsmænd, som nu indkalbes til Tjeneste, er i Grunden i samme Tilfælde som de her omhandlede Værnepligtige, men Forskjellen er, at en langt overveiende Deel af Frilodsmændene er Folk, der have Familie, og hvis hele Velfærd beroer paa deres personlige Virksomhed. Denne Betragtning maade falder derfor heelt bort, og det i den Grad, at den ikke burde gjøres gjældende; men saa ligger Lovforslaget simpelt og klart for, og det indhold maa man ikke søge at komme bort fra ved Fortolkning. Jeg gad seet nogen som helst Mand, der nu maatte blive indkaldt efter denne Lov, efterat have faaet Udsættelse, stævne Sagen ind for nogen Domstol, og nogen Domstol, der kunde give ham Medhold, idet ingen dertil berettiget Myndighed har givet Fritagelsen som gjældende under Krig. Det er naturligt at skulle behøve nogen som helst Fortolkning til en saa simpel og klar Udtalelse som den, der indeholdes i denne Paragraf.

Justitsministeren: Jeg troer, det vil være overflødig at komme ind paa nærmere at omtale Fortolkningen af Værnepligtslovens § 12, hvis Bestemmelser jo fra alle deres Side, som have havt Ordet, ere blevne tilfrækkelig fremhævede, men der er dog en Bemærkning, som jeg maa fremføre med Hensyn til denne

Paragraf, og ved hvilken jeg let vil kunne besvare det Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) rettede til mig, idet han sagde: hvorfra har Sessjonen denne Myndighed til at meddele Udsættelser. Den har den i § 12, naar han blot vil tage Ordbene, som de ligge for: 3 Fredstid (Afbrydelse af Tscherning). Jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand vil tillade mig at fortsætte; hvis han tillader det, vil det være mig kjært. Naar Paragrafen siger: 3 Fredstid kan Enhver erholde Udsættelse paa Begjæring, da er dette det Samme, som om der havde staaet: 3 Fredstid kan Sessjonen tilstaae Udsættelse, og stod der det, hvilket er fuldkommen eensbetydende med, hvad der staaer, vilde Ingen have draget i Tvivl, at Sessjonen ikke behøver nogen speciel Bemyndigelse for at kunne meddele en saadan Tilladelse i Fredstid. Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Tilladelse skal strække sig ud over indtrædende Krigsforhold, vedkommer ikke Sessjonen. Denne har ikke Andet at gjøre, end i Loven at søge sin Hjemmel til at meddele den Udsættelse, den tilstaaer; denne Hjemmel har den, og den ærede Forslagsstiller har særdeles klart paaviist, at denne Bemyndigelse ligger i Begyndelsen af § 12. Ved den nærmere Udvikling af de hermed i Forbindelse staaende Punkter har den ærede Rigsdagsmand fremhævet et Argument, der har et saa stort Omfang, at det ikke kan mødes paa anden Maade end med den Bemærkning, at det vilde bevise saa meget, at det slet ikke kan bevise Noget. Det forekommer mig, at dette Argument kan indbefattes i de saa Ord: „3 Krigstid tie Lovene“, thi det er hans Mening, at naar Krigsforhold indtræde, er det urimeligt at ville tage Hensyn til saadanne specielle Bestemmelser, der have tilfaldt den Ene eller den Anden Begunstigelse. Dem kaste vi overbord, thi der er Krigsforhold tilstede, og saa behøver man ikke at tage Hensyn til dem. Hertil opløser sig de forskjellige Bemærkninger, den ærede Rigsdagsmand gjorde. Naar han med Hensyn